

jeg den ærede Minister — for at Bestemmelsen om Eftergivelse kan gennemføres paa det her givne Grundlag. Det er allerede et stort, et meget væsentligt Skridt fremad. Det er nemlig blevet gjort gjældende fra den anden Side tidligere, at her var et Principspørgsmaal. Vi ere ude over det, som har været den store, væsentlige, afgjørende Hindring for at gennemføre Sagen. Det, om det skal være 5 Aar eller 2 Aar, det undervurderer jeg ikke. Betydningen af, men naar, som det ærede Medlem fra Mors siger: Det er at give Loven Gilt at vedtage 2 Aar i Stedet for 5 Aar, saa bør det ikke tages saaledes. Med Hensyn til Refusionen, som det ærede Medlem fra Rolding talte om, saa siger jeg, at der ligger jo den store vensynlige Fare, at have vi ikke nogen Refusionsbestemmelse, saa vil det gaa ud over de Syge; de faae snarere den Hjælp, der tilkommer dem, naar den kan ventes refunderet fra Forsjorgeløstkommunen. Jeg skal ikke komme videre ind paa Sagen; det kommer jo an paa Afstemningen, og jeg tror ikke, vi komme hynderlig videre ved Forhandling paa dette Stadium. Jeg skal dog lægge alle ærede Medlemmer paa Sinde, at vi ved at stemme ikke udtale os om vore Følelser for Sagen; skulde vi give tilkjende, hvad der tilfredsstillende vor Følelse, saa ville vi maaste Alle stemme for 2 Aar eller 1 Aar; men vi skulle gjøre det muligt, at Loven, som Aar for Aar er gaaet igjen her uden Resultat, nu endelig med sine væsentligste Bestemmelser i Behold kan naae til praktisk Gjennemførelse.

Indenrigsministeren (Sngers Lev):

Jeg vil blot lige overfor den ærede Ordfører gjøre opmærksom paa, at hvis den ærede Ordfører vil se efter, hvad jeg har sagt om § 5, vil han finde, at jeg ikke har udtrykt mig, som den ærede Ordfører siger; men jeg har antydet, at efter at de Herrer, der have stillet Forslaget, ere gaaede ind paa Bestemmelsen om, at Sagen overhovedet skal forelægges Kommunalbestyrelsen, saa ere de inde paa en Vej, som jeg synes, er rigtig og god og saa er det muligt, vi maaste kunne enes; men jeg har ikke sagt, at jeg var enig med de Herrer om det Grundlag, de have opstillet.

Leth: Jeg har begjæret Ordet for at sige, at jeg beklager, at den Behandling, som det ærede Udvalg har underkastet dette Lovforslag i sin Betænkning og de deri stillede Endringer, ikke kan tilfredsstille mig. Der som jeg har Valget mellem Et af To, enten Lovforslaget, saaledes som det foreslaas

ændret gennem Udvalgets Betænkning, eller Lovforslaget, som det foreligger fra den ærede Forslagsstiller, saa tilfredsstillende det Sidste, nemlig Lovforslaget, saaledes som det var indbragt, mig mere, end Lovforslaget med Udvalgets Endringer. Jeg kan vist heller ikke tage feil, naar jeg mener, at den ærede Ordfører og andre ærede Medlemmer, f. Ex. det ærede Medlem fra Mors (C. Ravn), efter deres Udtalelser at dømme, egentlig hellere gif til de Bestemmelser, som være foreslaaede i Lovforslaget, end de stemte for det, de selv havde foreslaaet, og saaledes egentlig ere af samme Mening som jeg, men at det var andre Hensyn, der gjorde, at de ikke havde troet at burde følge det, som de helst vilde følge. Der var et æret Medlem, der sagde, at det var „betydet“ Folkethinget, eller hvem det nu var betydet, at det ikke kunde nytte at vedtage saadanne Bestemmelser. Jeg har ikke vidst Andet, end at Folkethinget i sine Beslutninger pleier at lade sig lede og bør lade sig lede af, hvad det anser for nyttigt efter sin bedste Overbevisning, og det er ikke, hvad jeg kan bifalde, at man gjør noget Andet end, hvad der efter Ens Mening er rigtig, fordi det er En „betydet“, at det Rigtige kan det ikke nytte at vedtage. Dette er min Stilling til Forslaget; jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne i det, men kun gjøre en ganske enkelt Bemærkning om det i dets Almindelighed. Jeg tror, at hvad der ikke alene overfor de Trængende, men ogsaa overfor Kommunernes velforstaaede økonomiske Interesser er det Bedste, hvad jo Alle ere enige om, at Kommuner komme til at hve saa lidt Fattigunderstøttelse som muligt. Men naar man nu veed, hvilken knu-gende Bægt der hviler paa den, der har faaet Fattigunderstøttelse, idet han er blevet berøvet sine almindelige borgerlige Rettigheder, idet han saa at sige er gaaet ned, om jeg maa bruge et Billede fra Fortiden, i de Meniges 2den Klasse, naar man veed, hvor haardt det er at bære dette, er det jo ogsaa i Kommunernes velforstaaede Interesse for ikke at komme til at give flere Benge end nødvendigt til Fattigunderstøttelse, at hjælpe disse Mennesker til, saa snart det ste kan, at komme ud af dette Forhold, som de ved Nød, Sygdom eller paa anden Maade ikke have kunnet undgaa at komme ind i. Men der gjør det en uhyre Forskjel, om en Mand veed, at han har en Ket — om han veed, at naar han i saa og saa lang Tid ikke er kommen med nogen Annodning til Fattigvæsenet, saa er han og det kvit, saa er han den Samme som før, saa staar han som enhver anden af sine Medborgere — eller om det mere eller mindre skal være en Maades-